

בש"פ 2833/14 - טלאל אבו מנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 2833/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

העורר: טלאל אבו מנה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 8.4.2014, במ"ת 2984-02-12, שניתנה על-ידי כב' השופט צ' קאפח

תאריך הישיבה: כ' באייר התשע"ד (20.5.2014)

בשם העורר: עו"ד איתן און

בשם המשיבה: עו"ד ענת בן זאב; עו"ד קרין בן סימון

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח), במ"ת 2984-02-12, מיום 8.4.2014, בגדרה נדחתה בקשה לעיון חוזר שהוגשה על-ידי העורר בנוגע לתנאי חלופת המעצר בה הוא שוהה.

רקע והליכים קודמים

2. בכתב האישום אשר הוגש נגד העורר (הנאשם 3 בכתב האישום), תופיק דלו - המאורס לאחייניתו של העורר (להלן: הנאשם 1), פואד אבו מנה - אחיינו של העורר (להלן: הנאשם 2; הנאשמים 1-2 יחדיו, להלן: הנאשמים), נטען כי השלושה עשו יד אחת על-מנת להביא לרציחתו של גבריאלי קדס ז"ל (להלן: המנוח), אשר כיהן כראש האגודה האורתודוקסית לצדקה (להלן: האגודה).

מכתב האישום עולה, כי בין האגודה לבין העורר התפתח מאבק משפטי בנוגע לדירת מגורים המצויה ברחוב אחילוף 22 ביפו (להלן: הדירה), כאשר בחודש דצמבר 2011, החריף המאבק בין הצדדים, בעקבות סירובו של המנוח לדחות דיון משפטי בנוגע לדירה. על רקע זה, ביום 26.11.2011, נשמע העורר כשהוא אומר במהלך שיחה, כי הוא יכול לשלוח למשרדו של המנוח "אחד מבני אחיו" על-מנת שזה "יחסל" אותו, ועוד הוסיף ואמר העורר כי קשריו יאפשרו לו להוציא "אחת מבני אחיו" [אחד מבני אחיו] אחרי חמש שנים מהכלא". בהמשך לכך, ביום 28.12.2011, במהלך ישיבה של האגודה, איים העורר על המנוח באומרו כי אם יימשך ההליך המשפטי בקשר לדירה - "יהיה דם". בעקבות המאבק על הדירה, העורר גמר אומר בדעתו להביא למוותו של המנוח, ופנה לשם כך אל הנאשמים. במסגרת הקשר שנרקם בין השלושה הוסכם, כי הרצח יבוצע ביום 6.1.2012, במהלך חגיגות חג המולד הנוצרי-אורתודוקסי אשר יתקיימו ביפו, ולצורך כך הצטיידו הנאשמים במסכה ובכובע בדמות סנטה קלאוס ובסכין.

כמתוכנן, ביום 6.1.2012, צעדו הנאשמים בתהלוכת חג המולד ביפו, כשלצידם בני משפחתם - פואד בן רימון אבו מנה ואנטון אבו מנה (להלן: פואד ואנטון), כאשר הנאשם 2 נושא עליו סכין. בשלב מסוים, הגיעו הנאשמים לכנסייה המצויה ברחוב לואי פסטר 7 ביפו, בה התקיים טקס חג המולד, ושם הם התכוונו לרצוח את המנוח. כאשר המנוח עמד בחצר הכנסייה, חבש הנאשם 2 את הכובע והמסכה של סנטה קלאוס, והתקרב, ביחד עם הנאשם 1, לכיוונו של המנוח, תוך שבמקביל מכבה אנטון את האורות בכנסייה. ואולם, המנוח עזב את הכנסייה, בטרם עלה בידי הנאשמים להוציא לפועל את מזימתם. הנאשמים יצאו בעקבות המנוח, וכאשר הוא הגיע לפינת הרחובות יפת-יהודה הימית, הגיח לעברו הנאשם 2 ודקר אותו פעמיים בגבו. לאחר מכן, נמלט הנאשם 2 לדירתו של העורר, שם הצטלם עם פואד ואנטון, כאשר הוא לבוש בחולצה שונה מזו שלבש בזמן הרצח. זאת, על דעתו של העורר, ועל-מנת לבסס עבור הנאשם 2 טענת אליבי שקרי לזמן הרצח.

בגין מעשים אלו, יוחסו לעורר העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סיוע לאחר מעשה, לפי סעיף 260(א) בצירוף סעיף 261(1) לחוק העונשין.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המדינה לעצור את העורר ואת הנאשמים האחרים, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. בבקשתה סקרה המדינה את התשתית הראייתית שקיימת בתיק, וטענה כי נגד השלושה קמה עילת מעצר, בשל מסוכנותם לשלומם ולביטחונם של הציבור ומחשש לשיבוש הליכי משפט.

ביום 5.3.2012, הורה בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח) על מעצרים של העורר ושל שני הנאשמים הנוספים, עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינם. בהתייחס לעורר, קבע בית המשפט המחוזי, כי קיימות די ראיות נסיבתיות, על-מנת עמוד 2

לבסס תשתית ראייתית לכאורית נגדו. בין היתר, עמד בית המשפט המחוזי על קיומו של מניע – בדמות הסכסוך המשפטי שניטש בין האגודה לבין העורר בקשר לדירה; על הכחשותיו של העורר בקשר לעצם קיומו של סכסוך זה; על האיומים שהשמיע העורר לעברו של המנוח; ועל היעדרותו של העורר מטקס חג המולד, בו נהג להשתתף מדי שנה, מבלי לספק לכך הסבר המניח את הדעת. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי מחומר הראיות עולה שהעורר הוא "אדם חסר עכבות, המטיל את מוראו ואימתו על הקהילה הנוצרית ביפו", ובהמשך נקבע, כי "על פי התנהלותו [של העורר] עד כה, ניכר כי הוא לא יהסס לפגוע במקבלי החלטות האחרים באגודה". לאור האמור, קבע בית המשפט המחוזי, כי מתקיימות בעניינו של העורר עילות המעצר של מסוכנות לביטחון הציבור וחשש לשיבוש הליכי משפט, ונקבע כי כל חלופת מעצר לא תאיין את מסוכנותו של העורר.

ערר שהגיש העורר על החלטתו של בית המשפט המחוזי, נדחה בהחלטתו של השופט ע' פוגלמן, מיום 11.3.2012 (בש"פ 1907/12). משהתמשכו ההליכים המשפטיים בעניינם של העורר ושל הנאשמים הנוספים מעבר לתשעה חודשים, הוארך מעצרו, מעת לעת, בהחלטותיו של בית משפט זה (ראו: בש"פ 7691/12, מיום 4.11.2012; ובש"פ 552/13, מיום 31.1.2013).

4. ביום 4.3.2013, התקיים בבית המשפט המחוזי דיון בבקשה לעיון חוזר שהגיש העורר, אשר טען כי העדתם של עדי התביעה הרלוונטיים לעניינו הסתיימה, ולפיכך יש לשחררו לחלופת מעצר. ביום 5.3.2013, הורה בית המשפט המחוזי על עריכתו של תסקיר מעצר בעניינו של העורר, במסגרתו תבחן האפשרות לשחררו למעצר בית בירושלים, תחת פיקוחה של אחותו. מתסקיר המעצר שהוגש בעקבות החלטה זו, עולה כי שירות המבחן התרשם שהמסוכנות הנשקפת מהעורר הינה נמוכה, וכי המפקחים המוצעים הותירו רושם של "אנשים רציניים, סמכותיים, ומכבדי חוק". לפיכך, המליץ שירות המבחן לשחרר את העורר למעצר בית, בבית אחותו שבירושלים.

ביום 9.4.2013, קיבל בית המשפט המחוזי את המלצת שירות המבחן, והורה על שחרורו של העורר לחלופת המעצר המוצעת. בהחלטתו, עמד בית המשפט המחוזי על שלוש "תכליות" אשר הדריכו אותו בקביעת תנאי חלופת המעצר: א. מניעת חזרתו של העורר ליפו ב. יצירת נתק בינו לבין עדי התביעה ג. הצורך להבטיח את התייצבותו להמשך משפטו. עוד עמד בית המשפט המחוזי על הרושם החיובי שהותירו עליו המפקחים המוצעים, וציין כי נראה שחלה הידרדרות במצבו הרפואי של העורר. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי על שחרורו של העורר למעצר בית בירושלים, בפיקוחה של אחותו ובעלה, בכפוף להפקדה של ערבויות וחתימה על התחייבות עצמית, ותחת פיקוח אלקטרוני. בהמשך לכך, הוציא בית המשפט המחוזי צו האוסר על העורר "להיכנס בכל נסיבה שהיא לתחום העיר יפו".

5. ביום 19.11.2013, התקיים דיון בבקשה נוספת לעיון חוזר שהגיש העורר, שעניינה העברת מיקומו של מעצר הבית בו הוא נתון מבית אחותו בירושלים, לבית מלון בהרצליה. בהחלטה מאותו היום, קבע בית המשפט המחוזי כי "המתווה המוצע נראה לי", וזאת בכפוף לקבלתן של מספר הבהרות מצידו של מנהל המלון. בית המשפט המחוזי הדגיש אמנם, כי יש למנוע את חזרתו של העורר ליפו, אך לא מצא שיש בקרבה הגיאוגרפית שבין הרצליה לבין יפו כדי למנוע את מעברו של העורר לחלופה החדשה. ביום 20.11.2013, לאחר שנתקבלו ההבהרות המבוקשות ממנהל המלון בהרצליה, נעתר בית המשפט המחוזי לבקשתו של העורר, והורה כי הוא ישהה במעצר בית במלון בהרצליה, בכפוף ליתר תנאי השחרור. אף בהחלטה זו, מצא לנכון בית המשפט המחוזי להטעים, כי יאסר על העורר להיכנס לתחומי העיר יפו.

החלטת בית המשפט המחוזי מושא הערר

6. העורר הגיש בקשה, שלישית במספר, לעיון חוזר, כאשר בזו הפעם עתר העורר לשינוי מיקום מעצר הבית לביתו בעיר יפו, וביום 8.4.2014, נדחתה בקשתו. בית המשפט המחוזי ציין, כי אחת "התכליות" בקביעת תנאי השחרור של העורר הינה הרחקתו מהעיר יפו, וזאת משום ש"חזרת המבקש [העורר] לעיר בה בוצע הרצח, עלולה לעורר תגובה שלילית". עוד הדגיש בית המשפט המחוזי, כי מחומר הראיות בתיק עולה, כי העורר הוא הדמות שהניעה את הקשר שסופו ברציחתו של המנוח, וכן כי הוא הטיל את אימתו על הקהילה הנוצרית-אורתודוקסית ביפו, תוך שהוא מתעמת עם רבים מהגורמים המובילים את האגודה. בנסיבות אלו, קבע בית המשפט המחוזי, כי עדיין אופפת את אירוע הרצח רגישות מיוחדת, ועצם שהותו של העורר בעיר יפו תפגע במשפחת המנוח ותביא לאי שקט ותסיסה בעיר, שאף עלולה להגיע לכדי התקלחות אלימות של ממש.

הערר

7. בערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי נטען, כי הרחקתו של העורר מיפו מבוססת על החשש מפגיעה ברגשות משפחת המנוח ועל אופיו הלעומתי של העורר. טענותיו של העורר מכוונות כנגד שני טעמים אלה. אשר לחשש מפני פגיעה ברגשות משפחת המנוח, הרי שלדידו של העורר, חשש זה אינו מספק בסיס איתן דיו, על-מנת להמשיך ולהצדיק את הרחקתו מביתו, בחלוף כשנתיים וחצי מאז קרות האירוע, במהלכן הוא היה נתון במעצר ובמעצר בית. לטענת העורר, בית המשפט המחוזי נשען בהחלטתו על מקרים בהם נמנעה חזרתו של חשוד בעבירות מין לסביבתו הטבעית, וזאת על-מנת להגן על קורבן העבירה. ואולם, נטען על-ידי העורר, כי לא ניתן ללמוד ממקרים אלו לענייננו, הן משום שעסקינן בעבירות אלימות ולא בעבירות מין, והן משום שבני משפחת המנוח אינם קורבנות העבירה. עוד הלין העורר על קביעותיו של בית המשפט המחוזי, לפיהן הוא איש מדון הנתון בעימותים רבים. העורר טען, בהקשר זה, כי זהו תיאור בלתי מבוסס החוטא למציאות, ובפועל הוא איש עסקים מצליח, המקדיש רבות ממרצו וזמנו לטובת הקהילה הנוצרית ביפו. עוד לעניין זה, הדגיש העורר את עברו הפלילי הנקי, והפנה למכתבים מנכבדי הקהילה הנוצרית ביפו, אשר תומכים בהחזרתו של העורר ליפו.

הדיון בערר

8. במהלך הדיון בערר הדגיש העורר באמצעות בא-כוחו, עו"ד איתן און, כי בהחלטתו של בית המשפט המחוזי אין כל אינדיקציה למסוכנות הנשקפת הימנו, כתוצאה מחזרתו של העורר ליפו. לטענת עו"ד און, תמך בית המשפט המחוזי את החלטתו בחשש עמום מפני "חרושת שמועות", דבר שאינו מצדיק את הרחקתו של העורר מביתו לתקופה כה ארוכה. עו"ד און הדגיש, בהקשר זה, כי במשפטו של העורר העידה שורה ארוכה של עדים מקרב הקהילה הנוצרית ביפו, בכלל זאת מטעמה של התביעה, מבלי שהעורר ניסה להשפיע על עדותם או לגרום להם לסגת מעדות זו. לדידו של עו"ד און, אין בסיס ממשי לקביעה, בנסיבות אלו, כי העורר מטיל את אימתו על חברי קהילתו ביפו. עוד ציין עו"ד און, כי העורר הפר, אמנם, את תנאי מעצרו בשתי הזדמנויות שונות, אך הדגיש כי מדובר בהפרות קלות, שאינן מצדיקות את דחיית בקשתו.

המשיבה, באמצעות באת-כוחה עו"ד ענת בן זאב, התנגדה לקבלת הערר. עו"ד בן זאב סקרה את התקדמות ההליכים בתיק העיקרי, בציינה כי נערכו למעלה מ-50 ישיבות, במהלכן העידו 33 עדי תביעה. עו"ד בן זאב הוסיפה וטענה, כי המשיבה עושה ככל שביכולתה על-מנת להקל על שהותו של העורר במעצר בית, ונעתרת באופן תכוף לבקשות שונות מטעמו, כאשר ככלל "אנומסכימים באופן אוטומטי לכל בקשה שהיא מחוץ לעיר יפו". יתר על-כן, עו"ד בן זאב, הוסיפה והצהירה על נכונותה של המשיבה להסכים לכל הקלה נוספת בתנאי שחרורו של העורר, ובכלל זאת להוספת מפקחים נוספים, בהדגשה כי הבעיה היחידה היא חזרתו של העורר ליפו.

תסקיר מעצר עדכני

9. בעקבות הדיון בערר הוריתי על עריכתו של תסקיר מעצר עדכני, במסגרתו התבקש שירות המבחן להתייחס לשאלת חזרתו של העורר ליפו, וביום 9.6.2014 הוגש תסקיר המעצר, כאמור.

בפתח התסקיר צוין, כי החל מיום 20.11.2013, שוהה העורר בבית מלון בעיר הרצליה, ועוסק בתחום הנדל"ן במשרד שהקים בבית המלון. שירות המבחן ציין, כי העורר הכחיש שהיה מסוכסך עם המנוח ומסר, כי מאז מעצרו חלה הידרדרות, הן במצבו הרפואי והן במצבו הכלכלי. מהתסקיר עולה כי הסכסוך המשפטי העומד ברקע הדברים, עניינו בדירת מגורים ביפו הנמצאת בבעלות האגודה, בה התגוררה במשך השנים אמו של העורר, ומשנפטרה האם נדרשה משפחת העורר להחזיר את הדירה לאגודה. בעקבות זאת, החלו הליכים משפטיים שונים בקשר לדירה שהוכרעו לטובת האגודה. עוד עולה מהתסקיר, כי משפחתו של העורר עודנה פועלת בקרב הקהילה הנוצרית ביפו על-מנת להשאיר את הדירה בחזקתם. לפיכך, התרשם שירות המבחן, כי העורר ומשפחתו "עדין מתנהלים בתוך הסכסוך, אינם מוכנים לקבל פסיקת בית המשפט וממשיכים לדרוש את הנכס נשוא הסכסוך". עוד קבע שירות המבחן, כי על-אף שהעורר מנסה לטשטש את מעורבותו בסכסוך ונמנע מלהתייחס לדירה עצמה, דומה כי הוא "מבוצר עד היום בסכסוך". בהתחשב בכל אלה, ובשים לב למבנה אישיותו של העורר – אשר מקשה עליו לקבל הגבלות חיצוניות ולשים קץ לסכסוך, קבע שירות המבחן כי קיים סיכון ברמה בינונית להתנהגות אלימה מצידו של העורר.

לשיטתו של שירות המבחן העלייה ברמת המסוכנות המיוחסת לעורר, נעוצה בהתפוגגות ההשפעה הממתנת שהייתה למעצרו ובמאבק בו החל, להוכיח את חפותו. עם חלוף הזמן, התבררה לשירות המבחן עוצמתו הרבה של הסכסוך בו נתונה משפחתו של העורר, סכסוך ממנו לא יוכל העורר לסגת, בשלב זה. יוער, בהקשר זה, כי שירות המבחן נפגש אף עם משפחתו של המנוח, אשר ציינה כי בין המשפחות ניטש סכסוך ארוך שנים בנוגע להנהגת האגודה, שהלך והסלים עד להתרחשות הרצח. בני המשפחה טענו כי אלה המזוהים עם המנוח, נתונים בתחושת פחד מפניו של העורר, אשר אף הביאה לכך שחלקם עזבו את יפו. לאור האמור, הגיע שירות המבחן לכלל מסקנה, כי "חזרתו של טלאל [העורר] ליפו יכולה להשפיע הן באופן ישיר והן באופן עקיף על הסלמה חוזרת של הסכסוך הקיים", ולפיכך לא המליץ על חזרתו של העורר ליפו.

10. ביום 10.6.2014, התרתי לצדדים להגיש את תגובותיהם לאמור בתסקיר המעצר.

המשיבה טענה כי התסקיר תומך בדחייתו של הערר, וזאת נוכח הערכת המסוכנות הנשקפת מפני העורר והמלצתו המפורשת עמוד 5

של שירות המבחן שלא להתיר לעורר לחזור ליפו. מנגד, הלין העורר על הקביעה בדבר העלייה ברמת המסוכנות המיוחסת לו. לטענתו, המדובר בהערכה בלתי מבוססת הנשענת בעיקרה על מידע שגוי שהתקבל ממשפחתו של המנוח. העורר שב והכחיש כי הוא מעורב בסכסוך כלשהו, וטען כי הניסיונות להחזרת הדירה לחזקת משפחתו הינם פרי יוזמה של אחד מאחיינו, יוזמה שבה אין לו כל חלק.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובתסקיר שירות המבחן העדכני, והאזנתי בקשב רב לטיעוניהם של הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דינו של הערר להידחות.

12. סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים), מונה שלוש עילות שבהתקיימן ניתן יהיה לעיין מחדש בהחלטות הנוגעות למעצרו או שחרורו של נאשם: א. גילויין של עובדות חדשות ב. שינוי נסיבות ג. חלוף זמן ניכר ממתן ההחלטה מושא העיון החוזר (בש"פ 6845/07 קוסטריקין נ' מדינת ישראל (19.8.2007) (להלן: עניין קוסטריקין); בש"פ 6678/08 רבינוביץ' נ' מדינת ישראל (10.8.2008); בש"פ 3937/13 בן שמעון נ' מדינת ישראל (10.6.2013)).

העורר מכון את חציו כנגד ההחלטה להרחיקו מיפו, אך אינו מצביע על שינוי נסיבות או על גילוייה של עובדה חדשה, אשר יצדיקו עיון חוזר בהחלטה זו, וטענותיו מתמקדות, כל כולן, בעילה שעניינה חלוף הזמן. בהתייחס לעילה זו נקבע בעבר, כי יש ליתן למונח זמן ניכר פרשנות גמישה, אשר תשתנה בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיים של כל מקרה ומקרה, וזאת באופן היוצר איזון ראוי בין האינטרס הציבורי שבהחלטה המקורית על כנה לבין הפגיעה הנגרמת כתוצאה ממנה לעורר (עניין קוסטריקין, בפסקה 5) יפים, לעניין זה, דברי השופט ע' ארבל, בבש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל (21.8.2006):

"הקביעה שעבר 'זמן ניכר' מעת מתן ההחלטה, באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ'ניכר' בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון, בין היתר, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות".

13. בענייננו, העורר מורחק מיפו מזה כשנתיים וחצי, כאשר מאז חודש אפריל 2013 הוא נתון במעצר בית - בתחילה בבית אחרותו בירושלים וכיום בבית מלון בהרצליה. בכתב האישום שהוגש נגד העורר ושני נאשמים נוספים מיוחסת לעורר עבירה שעניינה קשירת קשר עם שניים מבני משפחתו, במטרה להביא למותו של המנוח. ברקע הדברים, עומד סכסוך ממושך בין העורר לבין האגודה שבראשה עמד המנוח, בקשר להחזקת דירה ביפו, בה התגוררה אימו של העורר. כתוצאה ישירה מהקשר שנקרם בין העורר לשני הנאשמים, נרצח המנוח, כפי שנטען בכתב האישום, בפעולה מתוכננת היטב שבוצעה, לכאורה, על-ידי שני הנאשמים הנוספים. בנוסף, מיוחסת לעורר עבירה של סיוע לאחר, בגין העזרה שהגיש, לכאורה, לנאשם 2 לטשטש את עקבותיו. כפי שעולה מהחלטת בית המשפט המחוזי שניתנה בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, לעורר היה חלק מרכזי במסגרת הקשר שנקרם, ונראה כי הוא היה

בבחינת "הדמות המבוגרת, הוא הסיבה והוא המסובב", והוא זה אשר יזם את התוכנית לרציחתו של העורר.

תסקיר המעצר העדכני שהוגש לעיוני מגלה, כי בשלב זה נשקפת מהעורר מסוכנות בלתי מבוטלת, ושירות המבחן ממליץ שלא להתיר את חזרתו של העורר ליפו. שירות המבחן עמד על כך, שהסכסוך בנוגע לדירה טרם נפתר, כאשר משפחתו של העורר עודנה עומדת על השארת הדירה בחזקתה, וגם העורר עצמו עוסק בכך. בנסיבות אלו, ולנוכח עמדתו של העורר – אשר אינו מוכן לכל פשרה במסגרת הסכסוך, קבע שירות המבחן כי קיים סיכון בינוני למעורבותו האלימה של העורר בסכסוך זה. יש להעיר, בהקשר זה, כי אין בידי לקבל את טענתו של העורר, לפיה התסקיר מסתמך על מידע שגוי שהתקבל ממשפחת המנוח. שירות המבחן ערך ראיון עם העורר ואשתו, והערכת המסוכנות מבוססת במידה רבה, על הרושם שהותיר העורר על שירות המבחן, ובפרט על התייחסותו המתחמקת בנוגע לעצם קיומו של סכסוך, ובקשר למעורבותו בו. יתר על-כן, בהתייחסותו מיום 24.6.2014, העורר עצמו אף מאושש את האמור בתסקיר המעצר, בציינו כי משפחתו אכן עושה מאמצים על-מנת להותיר את הדירה בחזקתה. אכן, שירות המבחן נתן ביטוי אף לעמדתה של משפחת המנוח, ואולם זאת אך בנוגע לתחושות האיום והפחד שהם חווים מפניו של העורר, ובכך אינני מוצא כל פגם.

14. עולה מהמכלול, כי אין ממש בטענתו של העורר, לפיה הרחקתו של העורר מיפו מבוססת בעיקרה על החשש מפני פגיעה ברגשות משפחת המנוח. הסכסוך בנוגע לדירה טרם נפתר, ולכן חזרתו של העורר ליפו בשלב זה אינה מתמצת אך בפגיעה ברגשותיהם של משפחת המנוח, אלא שיש בסיס איתן לחשש כי היא תביא למעורבותו הפעילה של העורר בסכסוך הנוגע לדירה בכלל, ועם בני משפחת המנוח בפרט. לפיכך, סבורני, כי בעת הזו חזרתו של העורר ליפו נושאת בחובה מימד בלתי מבוטל של מסוכנות כלפי בני משפחתו של המנוח, כמו גם כלפי אחרים המעורבים בסכסוך הנוגע לדירה. דברים אלו מקבלים משנה תוקף, נוכח האישומים החמורים בפניהם ניצב העורר, המלמדים, לכאורה, על נכונותו של העורר להיזקק לאמצעים אלימים על-מנת להגשים את מטרותיו, ולהסיר מדרכו את המתנגדים לו.

15. עם זאת, אין להקל ראש בקשיים הכלכליים והמשפחתיים אשר נגרמים לעורר כתוצאה מפרק הזמן הממושך בו הוא מורחק מעיר מגוריו. העורר אינו מצוי בסביבתו הטבעית מזה למעלה משנתיים, ומטבע הדברים יש לכך מחיר כבד עבורו, אשר ככל הנראה מתבטא אף במצבו הרפואי, שאינו מן המשופרים. ואולם, לצד הקשיים שמערים מעצר הבית בהרצליה על העורר, מצאתי כי המשיבה אכן עושה ככל שביכולתה להקל על שגרת חייו – הן בהסכמתה להסיר את הצורך בפיקוח אנושי במהלך חלק משעות היום, והן בהסכמתה במרבית המקרים לבקשותיו השוטפות של העורר. בעניין זה אוסיף, כי מתסקיר המעצר עולה שתנאי מעצרו של העורר מאפשרים לו להמשיך לעסוק במשלח ידו, זאת אף אם כפוף הדבר להגבלות שונות הנובעות מהאיסור להיכנס לתחומי יפו.

16. בנסיבות אלו, מצאתי כי הרחקתו של העורר מיפו אינה פוגעת בו במידה הגוברת על האינטרס הציבורי בהרחקתו מהמקום, אינטרס המבוסס על המסוכנות הנשקפת ממנו. לפיכך, לפחות בשלב זה, לא עלה בידי העורר להראות כי חלוף הזמן מצדיק עיון חוזר בהחלטה להרחיקו מיפו.

עוד אעיר, כי ככל שאין בידיו של העורר להמשיך ולעמוד בנטל הכלכלי שמטיל עליו המשך השהייה בבית מלון, הרי שפתוחה

בפניו הדרך להציע חלופת מעצר הנושאת לצידה עלות כספית נמוכה, אשר אינה נמצאת בתחומי יפו.

17. אשר על כן, הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, ד' בתמוז התשע"ד (2.7.2014).

ש ו פ ט